

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové ve věci

žalobkyně (navrhovatelka): **Bc. I. K.**

bytem X

zastoupená Mgr. Pavlem Černohousem, advokátem
se sídlem Lublaňská 398/18, Praha 2 – Vinohrady

proti

žalovanému (odpůrci):

Magistrát hl. m. Prahy

se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1 – Staré Město

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2024, č. j. MHMP 1750039/2024/Syř, a
o návrhu ze dne 18. 11. 2024 na zrušení opatření obecné povahy,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2024, č. j. MHMP 1750039/2024/Syř, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o žalobě v celkové výši 9 800 Kč k rukám jejího zástupce Mgr. Pavla Černohouse, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Návrh ze dne 18. 11. 2024 na zrušení opatření obecné povahy **se odmítá**.

- IV. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o návrhu ze dne 18. 11. 2024 na zrušení opatření obecné povahy.
- V. Navrhovatelce **s e v r a c í** zaplacený soudní poplatek za návrh ve výši 5 000 Kč, který jí bude vyplacen z účtu Městského soudu v Praze k rukám jejího právního zástupce Mgr. Pavla Černoouse, advokáta, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- VI. Zástupce žalobkyně Mgr. Pavel Černohous, advokát, **s e v y z ý v á**, aby ve lhůtě do tří dnů od doručení tohoto rozsudku sdělil soudu číslo svého bankovního účtu, popřípadě svůj požadavek na poukázání předmětné částky poštovní složenkou.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Úřad městské části Praha 4 rozhodnutím ze dne 19. 4. 2024, č. j. P4/183892/24/OD/Kubk, uznal žalobkyni (dále i „navrhovatelka“) vinnou ze spáchání přestupku dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném do 30. 6. 2023, kterého se dopustila tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Dne 12. 1. 2023 na pozemní komunikaci v lokalitě Budějovická v úseku, které bylo označeno svislým dopravním značením IP13c (Parkoviště s automatem) s dodatkovou tabulkou E13 s textem „PO-PÁ 08-20 h NEBO S PLATNÝM PARKOVACÍM OPRÁVNĚNÍM; OBLAST 4“ a s dodatkovou tabulkou E13 „symbol mobilního telefonu P4-1768“ nebyl za motorové vozidlo, jejímž provozovatelem je žalobkyně, uhrazen parkovací poplatek, čímž se nezjištěný řidič dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Proti danému rozhodnutí se žalobkyně bránila podaným odvoláním. Žalovaný v záhlaví uvedeném rozhodnutí (rozhodnutí napadené žalobou) částečně formulačně zpřesnil výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně a ve zbytku prvostupňové správní rozhodnutí potvrdil.
2. Žalovaný k odvolacím námitkám uvedl, že povinnost uhradit parkovné vyplývá přímo z dopravní značky „IP 12“ nebo „IP 13c“ bez ohledu na hypotetickou možnost nezákonnosti umístění takové dopravní značky. Ve správním spise je založena fotografie dané dopravní značky a i fotografie automobilu žalobkyně. Sama dopravní značka stanovuje povinnost zaplatit parkovné. Žalovaný s odkazem zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2022, č. j. 6 As 254/2020-32, uvedl, že dopravní značky jsou správním aktem, jemuž svědčí presumpce správnosti, a proto správní orgán nemusí v každé jednotlivé věci prokazovat zákonnost umístění značky. Soudní ochrany proti němu je možné se domáhat výlučně v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy dle § 101a s. ř. s. Ulice Budějovická je vymezena jako úsek užitý za cenu sjednanou v souladu s cenovými předpisy (nařízením č. 19/2017 Sb. hl. m. Prahy). Toto nařízení a jeho přílohy prokazují oprávněnost zpoplatnit na daném místě parkování a dále, že cena za parkování byla stanovena v souladu s cenovými předpisy, přičemž dopravní značka IP 13c byla v předmětném místě a době spáchání přestupku umístěna v souladu se zákonem.
3. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí s odkazem na judikaturu správních soudů rovněž uvedl, že provozovatelem systému zón placených stání je Technická správa

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

komunikací hl. m. Prahy a.s. Žalovaný dále uvedl, že nesouhlasí s námitkou žalobkyně, že neznámá osoba předala městské policii oznámení o měření. Ve správním spise je založeno oznámení od Městské policie hl. m. Prahy o podezření ze spáchání přestupku ze dne 23. 1. 2023, identifikátor měření 136633470000, ve které je v zápatí uvedeno, že dokument byl vygenerován systémem ADP. Zda je dáno podezření ze spáchání přestupku posuzuje již Městská policie hl. m. Prahy a samotné řízení o přestupku provádí příslušný správní orgán městské části. Tak tomu bylo i v tomto případě.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalované

4. **Žalobkyně** v podané žalobě namítá, že stanovit místní úpravu na pozemní komunikaci lze jen opatřením obecné povahy. Žalobkyně ve správním řízení namítala, že ve správním spisu není založeno opatření obecné povahy, které by stanovilo místní úpravu omezující obecné užívání umožňující bezplatné parkování. Nebylo ani prokázáno, že takové opatření obecné povahy existuje. Neuvedl-li žalovaný, jakým aktem (jakým opatřením obecné povahy) byla stanovena místní úprava, nelze se dovolávat presumpce správnosti takového neexistujícího aktu. Dopravní značka je instalována při realizaci opatření obecné povahy, sama o sobě není aktem opatření obecné povahy.
5. Pro případ, že by existovalo opatření obecné povahy, které by stanovilo místní úpravu omezující obecné užívání umožňující bezplatné parkování na ulici Budějovická, žalobkyně napadá i toto opatření obecné povahy, které nemůže identifikovat a ani proti nemůže formulovat konkrétní žalobní body, jelikož nezná obsah opatření obecné povahy.
6. Žalobkyně rovněž namítá, že rozhodnutí žalovaného je vnitřně rozporné, jelikož správnost a zákonnost postupu dovozuje ze skutečnosti, že úkony spojené se zpracováním informací, vyhodnocením datových balíčků a oznamováním příslušnému správnímu orgánu vykonávali strážníci městské policie s platným osvědčením Ministerstva vnitra, ale zároveň je názoru, že oznámení o podezření ze spáchání přestupku byl vygenerován automatizovaně systémem ADP. Oznámení o spáchání tvrzeného přestupku tak nebylo učiněno kompetentním orgánem, ale počítačovým systémem. Jedná se tak o anonymní oznámení. Tuto námitku ani žalovaný řádně nevyřadil.
7. **Žalovaný** ve vyjádření k podané žalobě zrekapituloval správní řízení a zopakoval svoji argumentaci uvedenou v žalobou napadeném rozhodnutí. Svoji argumentaci doplnil odkazem na další judikaturu správních soudů.

III. Posouzení žaloby

8. Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobkyní vymezených námitek, vycházel při tom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného a shledal, že žaloba je důvodná. O věci rozhodl bez jednání, jelikož s takovým postupem žalobkyně i žalovaný vyjádřili souhlas, resp. nevyjádřili nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
9. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí mimo jiné argumentoval nařízením č. 19/2017 Sb. hl. m. Prahy. Podle § 23 odst. 1 písm. a) zákona č. 13/1997 Sb., zákona o pozemních komunikacích přitom platí, že *pro účely organizování dopravy na území obce může obec v nařízení obce vymezit oblasti obce, ve kterých lze místní komunikace nebo jejich určené úseky užít*

za cenu sjednanou v souladu s cenovými předpisy k stání silničního motorového vozidla v obci na dobu časově omezenou, nejvýše však na dobu 24 hodin, [...] nebude-li tímto užitím ohrožena bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích a jiný veřejný zájem. V nařízení obce stanoví obec způsob placení sjednané ceny a způsob prokazování jejího zaplacení.

10. Nařízení č. 19/2017 Sb. hl. m. Prahy je opatřením obecné povahy vydané dle citovaného § 23 odst. 1 písm. a) zákona o pozemních komunikacích. Přezkumem přímo tohoto opatření obecné povahy se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 3. 2024, č. j. 5 As 6/2023-53, kde uvedl, že „zákonodárce prostřednictvím § 23 zákona o pozemních komunikacích umožnil obcím v případě potřeby za účelem organizování dopravy na svém území vymezit oblasti obce, ve kterých lze místní komunikace nebo jejich určené úseky užít za cenu sjednanou v souladu s cenovými předpisy. Základním cílem zřizování zón placeného stání je regulace dopravy v klidu na vymezeném území. Obce tak činí v rámci přenesené působnosti [viz § 44 zákona o hlavním městě Praze, resp. § 11 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení)] formou nařízení (které je materiálně opatřením obecné povahy – viz výše). Obce tento nástroj mohou využívat v případech, kdy jsou dány důvody mající původ v místních podmínkách pro nastavení speciálních pravidel týkajících se parkování. **Skutečnost, že nařízení obce vymezuje prostor, kde bude možné užít místní komunikaci či její úsek za cenu podle cenového předpisu ještě neznámá, že takto vymezená komunikace (či její úsek) je v realu označena tomu odpovídající značkou dle zákona o silničním provozu. K tomu dochází až následně postupem dle § 23 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích v souvislosti s § 77 zákona o silničním provozu; zákon přitom explicitně vychází z toho, že místní úpravu provozu na pozemních komunikacích stanoví příslušný správní orgán formou opatřením obecné povahy (užije se tedy postup dle § 172 správního řádu). Zákon však nestanoví správním orgánům povinnost přijmout opatření obecné povahy podle § 23 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích, jímž se nařízení provádí. K tomu může dojít např. na základě občanské iniciativy podáním podnětu či na základě poznatků správních orgánů o nezbytnosti provést místní úpravu provozu pozemních komunikací.**“ [důraz přidán městským soudem] Ke stejnému závěru dospěla i odborná literatura (KOŠINÁROVÁ, Barbora. Zákon o pozemních komunikacích. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2021, s. 205, marg. č. 4.): „Obec je na základě komentovaného ustanovení oprávněna vydat nařízení [...], kterým vymezí oblasti, kde lze užít místní komunikace nebo jejich úseky jen za cenu sjednanou v souladu s cenovými předpisy, tj. CenZ. Toto zpoplatnění je nejčastěji realizováno formou zakoupení tzv. parkovacího lístku nebo vydáním tzv. parkovacích karet. [...] Právní mocí stanovenou komentovaným ustanovením obec realizuje formou nařízení, tedy normativního správního aktu vydaného v přenesené působnosti. ÚS však ve svém usnesení ze dne 18. 11. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 14/08, vyslovil názor, kterým relativizoval povahu právní formy nařízení. ÚS se vyslovil v tom smyslu, že se materiálně jedná o opatření obecné povahy. [...] Místní komunikace nebo její část, jejíž obecné užívání je zpoplatněno podle § 23, musí být zároveň označeno dopravní značkou. Taková místní úprava provozu na komunikaci obec vydává ve formě opatření obecné povahy [...] Lze mít za to, že ve většině případů se bude jednat o značku IP 13c.“
11. Ze zvyrazněné části citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu a i z komentářové literatury plyne, že toliko vydání nařízení (jež je materiálně opatřením obecné povahy) dle § 23 zákona o pozemních komunikacích není dostatečné k úpravě místní komunikace. Na toto nařízení musí navazovat vydání dalšího opatření obecné povahy dle § 77 zákona o silničním provozu, kterým bude umístěna dopravní značka.
12. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí vycházel primárně z názoru Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 16. 3. 2022, č. j. 6 As 254/2020-32, uvedl

následující: „Stěžovatelka v žalobě namítala, že dopravní značení B 20a nebylo v dotčeném úseku vůbec umístěno, a pokud by bylo umístěno, došlo by k tomu nezákonně. Krajský soud odkázal na podklady ve správním spise, z nichž plyne, že dopravní značka se v daném místě nacházela, a na tomto základě shledal, že v daném úseku byla omezena nejvyšší dovolená rychlost. Úvaze krajského soudu je třeba rozumět tak, že v situaci, kdy bylo prokázáno, že se dopravní značení na předmětném místě nacházelo, se uplatnilo jím stanovené omezení nejvyšší dovolené rychlosti, a to bez ohledu na zákonnost umístění dopravní značky. Toto právní posouzení je v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Dopravnímu značení, které má povahu opatření obecné povahy, v řízení o přestupku a v navazujícím řízení o žalobě proti rozhodnutí o přestupku svědčí – tak jako jiným aktům veřejné moci – presumpce správnosti. Soudní ochrany proti němu je možné se domáhat výlučně v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy dle § 101a s. ř. s. [...] I v situaci, kdy je zpochybňována řádnost procesního postupu, který vyústil v umístění dopravní značky, je třeba se soudní ochrany domáhat v řízení o zrušení opatření obecné povahy [...] Vzhledem k výše uvedenému není námitka nezákonného umístění dopravní značky omezující nejvyšší dovolenou rychlost jízdy pro posouzení věci relevantní.“

13. Z rozhodnutí žalovaného lze seznat, že žalovaný z citované judikatury dovozuje, že považuje přímo samotnou dopravní značku za vydané opatření obecné povahy. Je-li pak ve správním spise dostatečně doložena daná dopravní značka (založenou fotografií), je i dostatečně prokázána existence opatření obecné povahy. U tohoto opatření obecné povahy (u této dopravní značky) přitom platí zásada presumpce správnosti správních aktů a dokud není postupem dle § 101a s. ř. s. zrušena rozhodnutím soudu, není možné brojit proti zákonnosti tohoto aktu. Dané opatření obecné povahy (dopravní značka) byla přitom vydána v souladu s nařízením č. 19/2017 Sb. hl. m. Prahy, které umožňuje úpravu zpoplatnit na daném místě parkování.
14. Městský soud nesouhlasí s tímto názorem žalovaného. Opatřením obecné povahy není faktická, fyzická dopravní značka, kterou je možné vidět na ulici. Opatřením obecné povahy je dokument (správní akt), na základě kterého je fyzická dopravní značka na pozemní komunikaci umístěna. Opatření obecné povahy musí obsahovat určité náležitosti. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008-136, č. 1795/2009 Sb. NSS, uvedl, že „i v odůvodnění opatření obecné povahy je tak nutno uvést důvody výroku, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů.“ Na tento rozsudek navázal Nejvyšší správní soud rozsudku ze dne 22. 12. 2011, č. j. 8 Ao 6/2011-87, č. 2741/2013 Sb. NSS, kde uvedl, že je „zřejmé, že v odůvodnění opatření obecné povahy nesmí chybět základní obsahové náležitosti odůvodnění běžného správního rozhodnutí.“ Fyzická dopravní značka nemůže obsahovat odůvodnění. Hovoří-li judikatura o dopravní značce jako o opatření obecné povahy (citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 254/2020), jedná se o zjednodušující popis „opatření obecné povahy, kterým bylo povoleno umístění dopravní značky“. Ruší-li správní soudy opatření obecné povahy spočívající v umístění dopravní značky, neruší svým výrokem samotnou fyzickou dopravní značku, ale právě daný správní akt. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 1. 2009, č. j. 2 Ao 3/2008-100, č. 1794/2009 Sb. NSS, takto postupoval, když jeho výrok zněl: „Opatření obecné povahy „Stanovení místní úpravy provozu na místní komunikaci Vonoklaská v Roblíně“ ze dne 5. 12. 2007, č. j. MEUC-057373/2007, spočívající v umístění „d. z. B12 zákaz vjezdu vyznačených vozidel a d. z. E12 – dodatková tabulka „na povolení MěÚ Černošice““ na komunikaci Vonoklaská u autobusové zastávky Roblín se zrušuje dnem nabytí právní moci tohoto rozsudku.“ (obdobně viz i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 4. 2024, č. j. 9 As 190/2022-55, ze dne 13. 6. 2019, č. j. 5 As

121/2018-30, nebo ze dne 16. 8. 2016, č. j. 6 As 231/2015-44, č. 3474/2016 Sb. NSS) Městský soud souhlasí s žalobkyní, že presumpce správnosti svědčí opatření obecné povahy (správnímu aktu, konkrétnímu dokumentu), kterým byla dopravní značka umístěna, presumpce správnosti nesvědčí samotné v prostoru umístěné dopravní značce. Názor žalovaného, že dopravní značka je sama o sobě opatřením obecné povahy, které svědčí presumpce správnosti, by vedl k absurdním závěrům, dle kterých by např. někdo (kdokoliv) fakticky umístil na ulici dopravní značku, což by dle názoru žalovaného způsobilo, že kdokoliv, kdo by dopravní značku nerespektoval, by se dopouštěl přestupku, přestože takovou dopravní značku na pozemní komunikaci umístil někdo, kdo k tomu není pravomocný, a nebyla přijata zákonným způsobem.

15. Opatření obecné povahy, kterým byla umístěna dopravní značka, za jejíž porušení byla žalobkyně uznána vinnou, je podkladovým správním aktem v řízení o daném přestupku. K presumpci správnosti podkladových aktů se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 As 79/2008-128, č. 1815/2009 Sb. NSS, kde v bodě [15] uvedl, že *„právní řád je založen na zásadě presumpce správnosti aktů vydaných orgány veřejné správy, dle níž se má za to, že správní akt je zákonný a správný, a to až do okamžiku, kdy příslušný orgán zákonem předvídanou formou prohlásí správní akt za nezákonný a zruší jej [...] Po celou dobu své existence až do svého eventuálního zrušení vyvolává správní akt právní následky, zakládá práva a povinnosti. Zrušení správního aktu má účinky toliko ex nunc, které působí výlučně do budoucna, akt již tedy nemůže v budoucnu založit další práva a povinnosti. [...] Jedinou výjimku představuje skupina nicotných aktů, u nichž se má za to, že nebyly nikdy vydány, a tudíž nemohly působit právní následky ani v minulosti. Prohlášení nicotnosti, které jen formálně odstraňuje neexistující akt, proto působí ex tunc“*. Na tento rozsudek navázal kasační soud v rozsudku ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 26/2011-175, kde uvedl, že *„správní orgán ve stavebním řízení si nemůže učinit úsudek o nezákonnosti rozhodnutí vydaného v územním řízení [...] Jako předběžnou otázku mohl stavební úřad pouze posoudit nejzávažnější z vad správního rozhodnutí, jíž je nicotnost, u které se presumpce správnosti neuplatní.“* V rozsudku ze dne 9. 8. 2017, č. j. 5 Afs 289/2016-25, Nejvyšší správní soud připomenul, že *„se na nicotné rozhodnutí vždy hledí (ex tunc) jako na neexistující, zdánlivé, nezakládající žádné právní následky, a proto nemusí být respektováno a veřejnou mocí dokonce ani nesmí být vynucováno. Nicotnost nelze zhojit uplynutím času a může tak k ní být přihlédnuto kdykoliv z úřední povinnosti.“* Z výše uvedeného plyne, že správní orgány mají vždy z moci úřední povinnost posoudit, zda podkladový akt, na základě kterého rozhodují, není nicotný. Nicotné rozhodnutí je totiž dle judikatury i teorie práva paakt - správní akt, který nevyvolává jím zamýšlené účinky, nelze na něj hledět jako na veřejněmocenské rozhodnutí, na nicotné rozhodnutí se vždy hledí jako na neexistující, zdánlivé, nezakládající žádné právní následky, a proto nemusí být respektováno, a veřejnou mocí dokonce ani nesmí být vynucováno. Nicotnost nelze zhojit uplynutím času, a může tak k ní být přihlédnuto kdykoliv z úřední povinnosti [viz např. usnesení Ústavního soudu ze dne 5. 5. 2004, sp. zn. II. ÚS 770/02 (U 28/33 SbNU 495), nebo usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 7 As 100/2010-65, č. 2837/2013 Sb. NSS].
16. Opatření obecné povahy přitom může být nicotné (viz body [36] a [37] usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2023, č. j. 9 Ao 37/2021-57, č. 4562/2024 Sb. NSS).
17. Mají-li správní orgány povinnost ve správním řízení, jehož podkladovým aktem je opatření obecné povahy, zkoumat, zda toto opatření obecné povahy není nicotné, tedy jedná se o

opatření obecné povahy formálně vydané, avšak obsahující tak závažné vady, které způsobují, že se na něj musí hledět jako na neexistující a nikdy nevydané, argumentem *a minori ad maius* musí platit, že **správní orgány musí zkontrolovat, zda podkladový akt vůbec existuje**. Neexistence správního aktu je z povahy věci závažnější či alespoň stejně závažná vada jako její nicotnost. Neexistující správní akt totiž nelze ani prohlásit za nicotný, protože jednoduše řečeno nikdy nebyl vydán. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí citoval i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2018, č. j. 8 As 24/2018-52, dle kterého jsou dopravní značky správním aktem, kterému svědčí presumpce správnosti (městský soud opakuje, že tímto kasační soud zjevně myslel, že opatření obecné povahy, na základě kterého byla dopravní značka umístěna, je správním aktem, kterému svědčí presumpce správnosti). Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku rovněž nicméně dodal, že „*správní orgán tedy nemusí v každé jednotlivé věci prokazovat zákonnost umístění značky, zvláště pokud mu to nikdo nenamítá*“. Žalobkyně ve správním řízení však namítala, že ve správním řízení nebyla prokázána existence opatření obecné povahy, která by stanovila místní úpravu.

18. Namítla-li tak žalobkyně, že neexistuje opatření obecné povahy, na základě kterého byla umístěna dopravní značka, která v ulici Budějovická stanoví povinnost uhradit parkovné, bylo povinností správního orgánu ověřit, zda takové opatření obecné povahy existuje či nikoliv. Existovalo-li by a nebylo-li by nicotné, teprve pak by bylo nadáno presumpcí správnosti a tedy i umístění rozporované dopravní značky by bylo nadáno presumpcí správnosti. Teprve pak by žalovaný na věc mohl aplikovat judikaturu, kterou ve svém rozhodnutí citoval a dále by se tak nezabýval případnými námitkami žalobkyně rozporující zákonnost podkladového opatření obecné povahy. Bylo jeho povinností však řešit námitky týkající se ne/existence podkladového opatření obecné povahy. Žalovaný tak na věc aplikoval nesprávný právní názor, pro který je nutné žalobou napadené rozhodnutí zrušit.
19. Žalobkyně rovněž namítá, že rozhodnutí žalovaného je v otázce námitky týkající se neoprávněného oznámení spáchaného přestupku (bod [6] tohoto rozsudku) vnitřně rozporné, nesprávné a nepřezkoumatelné. Jak již bylo rekapitulováno (bod [3] tohoto rozsudku), žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že přestupek byl oznámen Městskou policií hl. m. Prahy oznámením ze dne 23. 1. 2023 identifikátor měření 136633470000. V tomto oznámení je v zápatí uvedeno, že „*Dokument byl automatizovaně vygenerován a elektronicky podepsán systémem ADP na základě podkladů ze souboru. prestupek-foto136633470000.7z*“. V tomto vyjádření soud nespatřuje vnitřní rozpornost. Dle soudu je zcela pochopitelné, že oznámení o podezření ze spáchání přestupku oznámila Městská policie hl. m. Praha, která je za něj odpovědná. Skutečnost, že toto oznámení bylo vyhotoveno určitým automatizovaným systémem z oznámení nečiní anonymní podání. Stále se jedná o oznámení Městské policie hl. m. Prahy. Žalobkyně ostatně ani v podané žalobě netvrdí, že podstatné skutečnosti uvedené v oznámení (tedy, že automobil, jehož je provozovatelkou, stál v daný čas a daný den na ulici Budějovická), nejsou pravdivé. Dle městského soudu rekapitulovaným názorem žalovaný dostatečně reagoval na námitku žalobkyně, jeho rozhodnutí tak nelze v této části považovat za nepřezkoumatelné.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

20. Z výše uvedených důvodů městský soud výrokem I rozhodnutí žalovaného zrušil dle § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. V dalším řízení je vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V dalším řízení tak ověří, zda opatření obecné povahy, kterým měla být umístěna sporná dopravní značka,

existuje. Zjistí-li, že existuje, uvede ve svém rozhodnutí označení tohoto opatření obecné povahy.

21. Výrok II o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož měla žalobkyně ve věci plný úspěch, náleží jí náhrada nákladů řízení. Tyto náklady představují náklady na soudní poplatky ve výši 3 000 Kč za podání žaloby a odměnu a náhradu hotových výdajů advokáta. Odměna náleží celkem za 2 úkony právní služby, a to převzetí a přípravu zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 12. 2024], a za návrh ve věci samé (žaloba) ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Za každý úkon právní služby náleží zástupci žalobkyně mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Celkem tedy činí náhrada nákladů řízení částku 9 800 Kč, kterou je žalovaný povinen uhradit žalobkyni k rukám jejího zástupce do 30 dní od právní moci tohoto rozsudku.
22. Navrhovatelka (žalobkyně) napadla podaným návrhem i opatření obecné povahy, které mělo být v posuzované věci užito. Jak bylo vysvětleno výše, ve správním řízení nebylo prokázáno, že by vůbec nějaké opatření obecné povahy existovalo. Vzhledem k tomu, že se jedná o rozhodnou otázku, na základě které žalovaný rozhodl, nebylo na soudu, aby nahrazoval činnost správního orgánu a sám zjišťoval, zda takové opatření obecné povahy existuje. V řízení před městským soudem tak navrhovatelka fakticky ani nemohla napadnout dané opatření obecné povahy a nedošlo tak ani k jeho soudnímu přezkumu. Za takové situace soud její návrh na zrušení opatření obecné povahy odmítl dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jelikož nebyly splněny podmínky řízení (existence napadeného aktu).
23. Výrok IV je odůvodněn § 60 odst. 3 s. ř. s., jenž stanoví, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.
24. Navrhovatelka za podaný návrh zaplatila soudní poplatek ve výši 5 000 Kč. Jelikož byl návrh odmítnut, aniž by jeho odmítnutí předcházelo jednání, městský soud výrokem V rozhodl o vrácení tohoto soudního poplatku dle § 10 odst. 3 věty poslední zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích. Třicetidenní lhůta k vrácení tohoto poplatku vychází z § 10a odst. 1 stejného zákona.
25. Soud výrokem VI zároveň vyzval zástupce navrhovatelky k poskytnutí součinnosti při vrácení uhrazeného soudního poplatku. Soud upozorňuje, že soud vrátí soudní poplatek na účet, který mu sdělí oprávněná osoba, případně (není-li to možné) na sdělenou adresu poštovní poukázkou. Nevyjádří-li se zástupce navrhovatelky či navrhovatelka sama ve stanovené lhůtě svůj požadavek na vrácení soudního poplatku, soud vrátí soudní poplatek poštovní poukázkou na adresu trvalého bydliště žalobkyně zjištěnou z centrální evidence obyvatel. V případě, že číslo účtu oprávněná osoba soudu nesdělí či se nepodaří vyplatit částku na sdělenou adresu, má se za to, že oprávněná osoba neposkytla součinnost potřebnou ke splnění dluhu a nedojde k prodlení věřitele.
26. Soud na okraj poznamenává, že v nyní posuzované věci považoval řízení o žalobě a řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy z pohledu náhrady nákladů řízení za dvě samostatná řízení. Městskému soudu je totiž známo, že krajské soudy často vyloučí návrh na zrušení opatření obecné povahy a řízení o žalobě, ve kterém bylo napadené opatření obecné povahy užito, do samostatných řízení, ve kterých pak i krajské soudy rozhodují o nákladech odděleně. I kdyby však z toho důvodu, že městský soud řízení o žalobě a řízení o

návrhu nevyloučil do samostatných řízení, mělo být o nákladech řízení rozhodnuto ve smyslu jednoho vedeného řízení, tedy podle poměru úspěchu ve věci (žalobkyně byla úspěšná v řízení o žalobě, ale její návrh na zrušení opatření obecné povahy soud odmítl), městský soud je názoru, že v nynější věci je namíste aplikovat § 60 odst. 8 s. ř. s., dle kterého *jsou-li pro to důvody zvláštního zřetele hodné, může soud přiznat účastníkovi, který měl ve věci alespoň částečný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení i v těch případech, kdy tento zákon stanoví, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo*. Skutečnost, že se navrhovatelka nemohla bránit proti konkrétnímu opatření obecné povahy, byla způsobena nesprávným právním názorem žalovaného, dle kterého nemusel prokazovat existenci opatření obecné povahy. Zároveň dle soudu nelze vyčítat, že z procesní opatrnosti navrhla i zrušení opatření obecné povahy, byla-li by jeho existence doložena v soudním řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31.01.2025

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem provedla: S. K.